Kaynana ile Damat

Mehmet Emin Yurdakul

Kaynana ile Damat — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kaynana_ile_Damat&oldid=165440 (revizyon 165440). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

— Bu ne iştir?...
— Ne olmuş ki...
— Hiç bir şey yok, öyle ya,
Hep işlerin oldu bitti, şimdi asker değilsin.
Artık onu ne yapmalı?... Yakalardan atmalı,
Bir kahpenin kucağına yaslanarak yatmalı;
Beride de o yetimcik varsın ölsün, gebersin.
— Bir suç muymuş, dörde kadar hakkım yok mu almaya?
— Hakkın vardır; fakat bir yol mollalardan sor, öğren,
Bak, bir molla sana der mi: «Bir karını hoş kullan;
Ötekini ağlat, inlet, her dakika ağula.»
Ona günah değil mi ki göz yaşında boğula?
Öküz gibi...
— Edepsizlik edip durma oradan.
— Söyle, söyle, sövmek değil, öldürürsün istersen.
Çünkü benim hiç kimsem yok, yardımcım yok, yalnızım.
Ben yoksulum; senin baban köyün zengin muhtarı.
Ben zayıfım; senin kolun benimkinden kuvvetli.
Sen uslusun, akıllısın; ben bir ahmak, bir deli.
Sen her şeysin; ben zavallı, eksik etek bir karı.
Lâkin ben de bir anayım!...
— Yıkıl şurdan!...
— Ya kızım?
Ya her gece yastığına yaşlar saçan o yavrum,
O, n'olacak?...
— O da gitsin cehenneme yolu var!
— Ey Allah'ın zalimleri! onu niçin aldınız,

Sonra böyle soldurarak çamurlara çaldınız?
Bir gün olur sizleri de öç alıcı Hak çalar.

— Haydi carlan, gel gidelim, gel gidelim, gel kuzum.
Sus ağlama, benim ahu gözlü, yosma meleğim.
Artık bitti acı sözler, artık bitti dayaklar;
Onun olsun o bahçeler, o altınlar, inciler,
Onun olsun o tarlalar, o inekler, keçiler,
Onun olsun o dört gözlü, ak sıvalı konaklar!...
Sana yeter benim damım, kara kuru ekmeğim!...

* * *

Bahtsız gelin, eski bir car altında,
Gözü artta, ağlayarak gidiyor...
Nineciği, bu zavallı kadın da:
«Anan sana kurban olsun, sus!» diyor.

Yürüyorlar: sanki yaslı her bir yer;
Yürüyorlar: diken olmuş hep güller;
Yürüyorlar: kan ağlıyor her ırmak;
Yürüyorlar: bir taşlıkta yalnayak!...

Köyün büyük meydanına gelince,
İçlerinden dediler ki: «Ah bu yer!...
Burda neler yapılmıştı kaç gece?
Hep yalanmış o dernekler, şenlikler!»

Biraz daha sağa, sola yürüdü;
Artık viran kulübecik göründü.
İkisinin yüzünde de renk soldu.
Kan çanağı gözlerine yaş doldu.

* * *

Zavallıcık eve girdi, yere döşek yayıldı;
İçersine cansız imiş gibi düştü, bayıldı.
Ateş, alev içersinde dalıp dalıp gidişler
Ninesini çılgın gibi sokaklara uğrattı.
Ona köy köy, hekim, hoca, ilâç, şifa arattı;
Kadıncağız bırakmadı baş vurmadık hiç bir yer!

* * *

Bugün tamam onuncu gün. Hâlâ iyi olmadı;
Ne hekimden, ne hocadan hiç bir şifa bulmadı;
Hak'tan başka hiç bir yerden artık ümit kalmadı.
Biçare kız pek bozulmuş, kadit olmuş her yeri;
Yanakları deri kalmış, sönmüş güzel gözleri...
O ipince boğazında bir boğucu hırıltı!...